

The coronavirus could devastate poor countries

It is in the rich world's self-interest to help

The new coronavirus is causing havoc in rich countries. Often overlooked is the damage it will cause in poor ones, which could be even worse. Official data do not begin to tell the story. As of March 25th Africa had reported only 2,800 infections so far; India, only 650. But the virus is in nearly every country and will surely spread. There is no vaccine. There is no cure. A very rough guess is that, without a campaign of social distancing, between 25% and 80% of a typical population will be infected. Of these, perhaps 4.4% will be seriously sick and a third of those will need intensive care. For poor places, this implies calamity.

Social distancing is practically impossible if you live in a crowded slum. Hand-washing is hard if you have no running water. Governments may tell people not to go out to work, but if that means their families will not eat, they will go out anyway. If prevented, they may riot.

So covid-19 could soon be all over poor countries. And their health-care systems are in no position to cope. Many cannot deal with the infectious diseases they already know, let alone a new and highly contagious one. Health spending per head in Pakistan is one two-hundredth the level in America. Uganda has more government ministers than intensive-care beds. Throughout history, the poor have been hardest-hit by pandemics. Most people who die of AIDS are African. The Spanish flu wiped out 6% of India's entire population.

Dozens of developing countries have ordered lockdowns. India has announced a "total ban" on leaving home for 21 days. South Africa has deployed the army to help enforce one. They may slow the disease, but they are unlikely to stop it.

Many places are still in denial. Street markets in Myanmar are packed. Brazil's populist president, Jair Bolsonaro, dismisses covid-19 as just "a sniffle". Some leaders are clueless. Tanzania's president, John Magufuli, said churches should stay open because the coronavirus is "satanic" and "cannot survive in the body of Christ". Many autocrats see covid-19 as a handy excuse to tighten their grip. Expect some to ban political rallies, postpone elections and extend surveillance over citizens' daily lives—all to protect public health, of course.

Granted, there are some reasons for hope. Poor countries are young—the median age in Africa is under 20—and the young appear less likely to die from an infection. The poorest are very rural: two-thirds of people in countries with incomes per head below \$1,000 a year live in the countryside, compared with less than a fifth in rich countries. Farmers can grow yams without breathing viral droplets on each other. The climate may help. It is possible, though far from certain, that hot weather slows the spread of covid-19. Some places have useful experience. Countries that endured Ebola learned a lot about hand-washing, contact-tracing and securing public trust.

Alas, even the good news comes with caveats. People in poor countries may be young, but they often have weak lungs or immune systems, because of malnutrition, tuberculosis or HIV. Rural folk may get the virus later, but they will probably still get it. Lockdowns will be hard to sustain unless governments can provide a generous safety-net. Firms need credit to avoid laying off staff. Informal workers need cash to tide them over. Unfortunately, poor countries do not have the financial muscle to provide these things, and covid-19 has just made it much harder.

Demand has collapsed for the commodities on which many emerging markets depend, from crude oil to fresh flowers. Tourism has tanked. No one wants to visit the Masai Mara or Machu Picchu just now. Foreign investors have pulled \$83bn from emerging markets since the start of the crisis, the largest capital outflow ever recorded, says the Institute of International Finance, a trade group. Remittances, usually a safety-net in hard times, may tumble as migrants in rich countries lose their jobs.

Many poor and middle-income countries face a balance-of-payments crisis and a collapse in government revenues as they need to raise health-related spending and imports (to reduce the death toll) and welfare (so that workers can isolate themselves without running out of money). Whereas governments in rich countries can borrow cheaply in a crisis as investors flock to safety, poor countries see their borrowing costs soar. The trade-off between saving lives and saving livelihoods is excruciating. The worry, as Imran Khan, Pakistan's prime minister says, is that "if we shut down the cities...we will save people from corona at one end, but they will die from hunger."

Far from helping, many better-off countries have taken a nationalist turn. Some places, such as the EU, are restricting the export of medical kit. That goes against the values they profess to hold. Other countries, such as Kazakhstan, are curbing exports of food, which is not in short supply. If global trade is gummed up, the economic damage will be far greater. For poor countries that rely on imported food, it could be deadly.

Since so much remains unknown about covid-19, any response must be based on imperfect information. But some things are both urgent and obvious.

Governments in poor countries, as elsewhere, should supply people with timely, accurate information, by any means practical. No cover-ups, no internet shut-downs, no arresting of those who share unwelcome news.

Time to be generous

The rich world, meanwhile, should help the poor world swiftly and copiously. The IMF says it is ready to deploy its \$1trn lending capacity. Much more may be needed. As *The Economist* went to press, the G20 was about to set out a plan. It should be generous. Some of those vast rich-world bail-out pots should be used to cushion the suffering of the global south. China is winning influence with high-profile deliveries of medical equipment. Poor countries will remember who helped them.

As past campaigns against malaria and HIV showed, it takes a co-ordinated global effort to roll back a global scourge. It is too late to avoid a large number of deaths, but not too late to avert catastrophe. And it is in rich countries' interests to think globally as well as locally. If covid-19 is left to ravage the emerging world, it will soon spread back to the rich one.

ویروس کرونا ممکن است کشورهای فقیر را نابود کند.

به نفع جهانی کشورهای ثروتمند است که کمک کنند.

ویروس کرونا باعث ویرانی کشورهای ثروتمند می‌شود. آسیب وارده به کشورهای فقیر، که حتی ممکن است شدیدتر باشد، اغلب نادیده گرفته می‌شود. داده‌های رسمی این داستان را بیان نمی‌کنند. آفریقا از ۲۵ مارس تا حالا تنها ۲۸۰۰ و هند ۶۵۰ مورد مبتلا را گزارش داده‌اند اما این ویروس تقریباً در هر کشوری هست و مطمئناً پراکنده می‌شود. واکسنی وجود ندارد. درمانی نیست. بطور تقریبی می‌توان حدس زد که بدون کمپین فاصله گذاری اجتماعی، بین ۲۵ تا ۸۰ درصد یک جمعیت عادی آلوده می‌شوند. از این تعداد ممکن است ۴/۴٪ به شدت بیمار شوند و یک سوم آن‌ها به مراقبت‌های ویژه نیاز پیدا کنند. در کشورهای فقیر این مسئله فاجعه بار است.

اگر ساکن مکان‌های شلوغ و فقیرنشین باشید، فاصله گذاری اجتماعی عملاً غیرممکن است. در صورت نداشتن آب روان شستن دست دشوار است. ممکن است دولت‌ها به مردم بگویند که سر کار نروند، اما اگر این بدان معنی باشد که خانواده‌های آن‌ها گرسنه بمانند، هر طور که شده بیرون می‌روند. اگر از این کار جلوگیری شود، ممکن است شورش کنند.

بنابراین ممکن است کووید-۱۹ به زودی سرتاسر کشورهای فقیر پراکنده شود و سیستم‌های مراقبت بهداشتی آن‌ها قادر به مقابله نیستند. بسیاری از آن‌ها نمی‌توانند با بیماری‌های عفونی که از قبل می‌شناسند مقابله کنند چه رسد به یک بیماری جدید و بسیار مسری. هزینه‌های بهداشتی هر فرد در پاکستان یک و دو صدم برابر سطح آمریکا است. تعداد وزیران دولتی اوگاندا بیشتر از تخت‌های مراقبت‌های ویژه است. در طول تاریخ، فقرا آسیب بیشتری از بیماری‌های همه‌گیر دیده‌اند. بیشتر افرادی که از ایدز می‌میرند آفریقایی هستند. آنفولانزای اسپانیایی ۶٪ کل جمعیت هند را از بین برد.

ده‌ها کشور در حال توسعه دستور تعطیلی داده‌اند. هند «ممنوعیت کامل» خروج از خانه را به مدت ۲۱ روز اعلام کرده است. آفریقای جنوبی ارتش را برای کمک به اجرای قوانین مستقر کرده است. آن‌ها ممکن است رشد بیماری را کاهش دهند، اما بعید است که آن را متوقف کنند.

بسیاری از مکان‌ها همچنان در انکار به سر می‌برند. بازارهای خیابانی میانمار غلغله است. رئیس جمهور پوپولیسست برزیل، جایر بولسونارو^۱، کووید-۱۹ را مثل سرماخوردگی نادیده گرفت. بعضی از رهبران سردرگم

هستند. رئیس جمهور تانزانیا، جان مگوفولی^۲ اظهار داشت کلیساها باید باز بمانند زیرا ویروس کرونا «شیطانی» است و «نمی‌تواند در بدن مسیح زنده بماند». بسیاری از دیکتاتورها کووید-۱۹ را بهانه‌ای مناسب برای تیز کردن چنگال خود می‌دانند. از برخی انتظار دارند که تظاهرات سیاسی را ممنوع کنند، انتخابات را به تعویق بیندازند و نظارت بر زندگی روزمره شهروندان را گسترش دهند - البته در راه محافظت از سلامت عمومی.

مسلماً دلایلی برای امید وجود دارد. کشورهای فقیر جوان هستند - میانگین سن در آفریقا کمتر از ۲۰ سال است - و به نظر می‌رسد احتمال مردن افراد جوان در اثر ابتلا به بیماری کمتر باشد. فقیرترین آن‌ها بسیار روستایی هستند: در مقایسه با کمتر از یک پنجم افرادی که در کشورهای ثروتمند زندگی می‌کنند، دو سوم مردم کشورها با درآمد سالانه کمتر از هزار دلار به ازای هر نفر ساکن حومه شهر هستند. کشاورزان می‌توانند بدون انتقال قطرات ویروسی از طریق بازدم به یکدیگر، سیب زمینی هندی پرورش دهند. آب و هوا ممکن است کمک کند. شاید هوای گرم گسترش کووید-۱۹ را کاهش دهد هرچند بسیار بعید است. بعضی مکان‌ها تجربه مفیدی دارند. کشورهایی که در برابر ابولا دوام آوردند، چیزهای زیادی در مورد شستن دست، ردیابی تماس و تأمین اعتماد عمومی آموختند.

افسوس، حتی خبر خوب با اما و اگر همراه است. افراد در کشورهای فقیر ممکن است جوان باشند، اما به دلیل سوء تغذیه، سل یا ویروس اچ‌آی‌وی اغلب ریه یا سیستم ایمنی ضعیفی دارند. مردم روستایی ممکن است دیرتر آلوده به ویروس شوند، اما با اینحال ممکن است همچنان به آن مبتلا شوند. حفظ قرنطینه سخت خواهد بود مگر اینکه دولت‌ها بتوانند یک شبکه ایمنی سخاوتمندانه ایجاد کنند. شرکت‌ها برای جلوگیری از تعلیق کارکنان نیاز به پشتوانه مالی دارند. کارگران غیررسمی برای غلبه بر این شرایط سخت به پول نقد احتیاج دارند. متأسفانه کشورهای فقیر برای تأمین این موارد، قدرت مالی ندارند و کووید-۱۹ نیز این کار را بسیار سخت‌تر کرده است.

تقاضا برای کالاهایی که بسیاری از بازارهای نوظهور به آن‌ها وابسته هستند، از نفت خام گرفته تا گل‌های تازه، به شدت کاهش یافته است. صنعت گردشگری با شکست مواجه شده است. اکنون دیگر کسی نمی‌خواهد از ماسایی مارا یا ماچوپپو دیدن کند. گروه تجاری موسسه دارایی بین المللی می‌گوید سرمایه‌گذاران خارجی از زمان آغاز بحران، ۸۳ میلیارد دلار از بازارهای نوظهور بیرون کشیده‌اند؛ بیشترین خروج سرمایه‌ای که تاکنون ثبت شده است. حواله‌ها که معمولاً در شرایط سخت یک شبکه ایمنی به حساب می‌آیند ممکن است به همان نسبت که مهاجران در کشورهای ثروتمند شغل خود را از دست می‌دهند، کاهش پیدا کنند.

بسیاری از کشورهای فقیر و با درآمد متوسط با بحران تراز پرداخت‌ها و سقوط درآمدهای دولت مواجه هستند زیرا نیاز به افزایش هزینه‌های مربوط به بهداشت و واردات (برای کاهش آمار تلفات) و رفاه دارند (تا کارگران

بتوانند بدون اینکه بی پول شوند خود را قرنطینه کنند). دولت‌های کشورهای ثروتمند می‌توانند با بهره کم در بحران وام گیرند زیرا سرمایه‌گذاران در پی امنیت و اطمینان هستند حال آنکه کشورهای فقیر می‌بینند بهره وام آن‌ها سر به فلک می‌کشد. مبادله بین نجات جان و پس انداز معیشت بسیار دردناک است. نگرانی، همانطور که عمران خان^۳، نخست وزیر پاکستان می‌گوید، این است که «اگر شهرها را تعطیل کنیم ... از طرفی مردم را از کرونا نجات خواهیم داد، اما از گرسنگی می‌میرند.»

بسیاری از کشورهای پر درآمدتر به جای کمک، ملی‌گرایی را در پیش گرفته‌اند. برخی جاها مانند اتحادیه اروپا صادرات کیت پزشکی را محدود می‌کنند. این برخلاف ارزش‌هایی است که تظاهر به حفظ آن می‌کنند. سایر کشورها، همانند قزاقستان، صادرات مواد غذایی را محدود می‌کنند که هیچگونه کمبودی در آن ندارند. اگر تجارت جهانی با مشکل مواجه شود، خسارت اقتصادی به مراتب بیشتر خواهد شد. این مسئله می‌تواند برای کشورهای فقیر که وابسته به غذای وارداتی هستند، مرگبار باشد.

از آنجا که چیزهای زیادی درمورد کووید-۱۹ ناشناخته مانده است، هر پاسخی باید مبتنی بر اطلاعات ناقص باشد. اما برخی موارد هم ضروری و هم آشکار است. دولت‌های کشورهای فقیر، مانند هر جای دیگر، باید به هر طریق موثری، اطلاعات دقیق و به موقع را به مردم ارائه دهند. بدون سرپوش گذاری، بدون قطعی اینترنت و بدون دستگیری کسانی که اخبار ناخوشایند را به اشتراک می‌گذارند.

وقت سخاوتمندی است.

در این میان، جهان ثروتمند باید به سرعت و بسیار به جهان فقیر کمک کند. صندوق بین المللی پول می‌گوید آماده بکارگیری ظرفیت وام‌دهی ۱ تریلیون دلاری خود است. ممکن است مقدار بیشتری لازم باشد. وقتی اکونومیست به مطبوعات رفت، گروه ۲۰ قصد داشت طرحی را ارائه کند. باید سخاوتمند باشد. بخشی از آن کمک‌های مالی هنگفت کشورهای ثروتمند جهان باید در جهت بهبود بخشیدن به وضعیت جنوب جهانی^۴ به کار روند. چین با فرستادن تجهیزات پزشکی و بدین طریق خبر ساز شدن خود، به اهمیتش در جهان می‌افزاید. کشورهای فقیر به یاد خواهند آورد چه کسی به آن‌ها کمک کرده است.

همانطور که مبارزات گذشته علیه مالاریا و اچ‌آی‌وی نشان داد، یک تلاش جهانی هماهنگ برای غلبه بر این مصیبت جهانی لازم است. برای جلوگیری از شمار بالای مرگ و میر، خیلی دیر است اما برای جلوگیری از فاجعه

^۳ Imran Khan

^۴ کشورهای در حال توسعه و کمتر توسعه یافته

دیر نیست و به نفع کشورهای ثروتمند است که در سطح جهانی و همچنین محلی فکر کنند. اگر کووید-۱۹ برای نابودی دنیای رو به توسعه کافی باشد، دوباره خیلی زود در کشورهای ثروتمند پخش می‌شود.